

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Lenky Engelové ve věci žalobkyně **O. L.**, se sídlem L., D. B., zastoupené Mgr. Ivanou Sládkovou advokátkou ve společnosti Sládek & Partners, v.o.s., se sídlem Karlovo náměstí 2097/10, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2015, č. j. 025044/2015/KUSK,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2015, č. j. 025044/2015/KUSK, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16.342,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Ivany Sládkové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou odeslanou dne 29. 4. 2015 domáhala zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí vydané ve společném územním a stavebním řízení (dále jen „společné řízení“) Obecním úřadem Dolní Břežany, oddělením životního prostředí a dopravy, stavebním úřadem (dále jen „stavební úřad“) o umístění stavby „Novostavba rodinného domu, oplocení, zpevněné plochy a terénní úpravy“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. v katastrálním území Libeň, jímž bylo současně vydáno i stavební povolení pro uvedenou stavbu.

Žalobní body

Žalobkyně v žalobě označila napadené rozhodnutí za nezákonné, věcně a právně

nesprávné. V konkrétní rovině k tomu namítla:

1) Žalovaný a stavební úřad se jejími námitkami řádně nezabývali:

Stavební úřad nesprávně posoudil její účastenství v souvislosti s námitkami ze dne 21. 10. 2014, když v rozhodnutí prohlásil, že námitkami dle § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění zákona č. 257/2013 Sb. (dále jen „stavební zákon“) se nebude zabývat proto, že jí tyto námitky nepřísluší. V logickém rozporu s tímto odůvodněním žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se stavební úřad zabýval všemi námitkami žalobkyně.

Žalobkyně trvá na tom, že je účastníkem řízení ve smyslu § 109 písm. g) stavebního zákona. Jako výlučný vlastník pozemků, které bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. , na němž má být záměr žadatelů realizován (vlastní pozemky parc. č. , a v k. ú. Libeř), je oprávněná k námitkám dle § 114 odst. 1 stavebního zákona (námitky proti způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů - pozn. soudu). Navíc uplatněná námitka byla obsahově námitkou podle § 89 odst. 4 stavebního zákona, přičemž v podání byl uveden odkaz i na toto ustanovení. Ostatně v průběhu společného řízení své námitky opakovaně konkretizovala a stavebnímu úřadu tak muselo být patrné, jaké další námitky nad rámec těch, jež uvedla písemně dne 21. 10. 2014, uplatňuje. Stavební úřad se tedy měl jejími námitkami zabývat.

Pokud snad měl stavební úřad za to, že včas uplatněné námitky žalobkyně upozorňující na rozpor záměru s územním plánem jsou nedostatečně konkrétní, měl žalobkyni podle § 3 a § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyzvat k jejich doplnění, obzvláště pokud mu tyto námitky byly ze společných jednání v této věci známy.

2) Nebyl posouzen soulad s územním plánem:

Žalobkyně namítá absenci posouzení souladu záměru s územním plánem, když se stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí zabývá výlučně souladem s regulačním plánem a uvádí, že regulační plán nahrazuje územní rozhodnutí. Stejně žalobkyně vytkla žalovanému. Regulační plán však v tomto případě nenahrazuje veškerá územní rozhodnutí, ale jen rozhodnutí na umístění hlavních tras technické infrastruktury a části komunikací, rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků a rozhodnutí o změně využití území pro stavbu obytné zóny (viz str. 21 a následující regulačního plánu). Při rozhodování o umístění stavby tak měl stavební úřad vyjít předně z platného územního plánu a rozhodnout o umístění stavby v souladu s tímto územním plánem.

Rozpor s územním plánem shledává žalobkyně zejména v tom, že zamýšlená stavba nenavazuje svým architektonickým a projektovým řešením na okolní zástavbu, zejména v porovnání s domy stávající venkovské zástavby na sousedních pozemcích, ale ani s nově zbudovanými domy v lokalitě. Není tak podle ní splněna podmínka regulačního plánu, že *„navrhované stavby budou navazovat na objekty stávající venkovské zástavby; urbanistické, tvarové a technické řešení bude řádně zdůvodněno; tvarové řešení objektů a střech bude vycházet z jednoduchých stavebních forem, vyloučeny jsou tvarově složité střechy s velkým množstvím vikýřů a ozdobných prvků“*.

Současně žalobkyně nesouhlasí s argumentací stavebního úřadu (kterou převzal žalovaný) o tom, že skutkově podobné případy záměrů byly povoleny, a proto není důvod rozhodnout odlišně (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalobkyně nepovažuje v rozhodnutí prezentované záměry za skutkově podobné. V projednávaném případě je stavba umístěna ve středu obce, na rozdíl od údajně podobného stavebního záměru K. D.. Druhý uváděný

stavební záměr H. byl, oproti projednávanému záměru, umístěn v proluce mezi již existujícími stavbami. Srovnání provedené správními orgány obou stupňů je tak dle žalobkyně zcela nepřipadné a nemůže nic změnit na rozporu projednávaného záměru s územním plánem.

3) Žalovaný nepřipustně změnil obsah spisu:

Za zásadní pochybení žalovaného považovala žalobkyně skutečnost, že v řízení o odvolání došlo ke změně spisového materiálu – byla nahrazena grafická příloha vymezující požárně nebezpečný prostor (dále jen „PNP“) stavby jinou verzí této přílohy, aniž by o tom byla žalobkyně informována a aniž by k tomu mohla uplatnit své námitky. To dosvědčuje odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se uvádí: *„Pokud se týká požárně nebezpečného prostoru (PNP), došlo nedopatřením k vytištění nesprávné grafické přílohy, tedy byla vytištěna nová, kdy PNP se nachází pouze na pozemku stavebníků.“* V uvedeném postupu žalovaného spatřuje žalobkyně porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení a výraz naprosté libovůle při rozhodování správního orgánu.

Vyjádření žalovaného

Ve vyjádření k žalobě uvedl žalovaný následující argumentaci směřující proti žalobním bodům.

K bodu 1) uvedl, že s žalobkyní bylo jednáno jako s účastníkem řízení dle ustanovení §114 stavebního zákona, neboť žalobkyně je jako účastník řízení v rozhodnutí uvedena.

K bodu 2) uvedl, že nezjistil žádný rozpor s územním plánem obce Libeř ani s regulačním plánem Libeř-sever-RP 2. Oba dokumenty jsou závaznými pro umístění stavby a stavba splnila požadavky regulačního plánu na koeficient zastavěnosti pozemku, odstupové vzdálenosti, podlažnost, sklon střechy i výšku hřebene. V předložené projektové dokumentaci žalovaný také nezjistil žádné pochybení.

K bodu 3) uvedl, že nedopatřením došlo k vytištění nesprávné grafické přílohy požárně nebezpečného prostoru, proto byla vytištěna nová příloha. Podle nové přílohy se PNP nachází jen na pozemku žadatele. Vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „požární vyhláška“) činí částečně závaznou normu ČSN 73 0802, nicméně norma nezakazuje přesah PNP na sousední pozemek. Vlastník sousedního pozemku neuplatnil žádné námitky, a to ani proti chybné grafické příloze, podle které přesahoval PNP na jeho pozemek. Žalobkyně se pak přesah PNP netýkal, její práva nebyla dotčena. Proto žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Replika

V replice žalobkyně namítla, že žalovaný ve svém vyjádření na její žalobní argumentaci téměř nereaguje. Uvedla, že otázku účastenství je třeba posuzovat materiálně a nikoliv podle toho, zda někdo v rozhodnutí byl jako účastník označen. Pokud jde o záměnu grafické přílohy, jednalo se o nepřipustný postup a je nepodstatné, zda přesah PNP na sousední pozemek právní předpis umožňuje. Navíc ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu je uvedeno, že *„požárně nebezpečný prostor od stavebního objektu přesahuje na severozápadní straně hranici stavebního pozemku“* a žalovaný toto rozhodnutí nezměnil, takže rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s napadeným rozhodnutím je vnitřně rozporné, neboť výroková část neodpovídá grafické části. Stavební úřad měl postupovat podle § 70 správního řádu. V ostatním pak žalobkyně zopakovala žalobní argumentaci.

Relevantní skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Dne 15. 8. 2014 podal žadatel stavebnímu úřadu žádost o vydání rozhodnutí

ve společném řízení.

Stavební úřad po doplnění nedostatků projektové dokumentace dne 8. 10. 2014 oznámil zahájení společného řízení známým účastníkům řízení (včetně žalobkyně) a dotčeným orgánům. Současně podle ustanovení § 112 odst. 2 stavebního zákona upustil od ohledání na místě a ústního jednání a stanovil 15denní lhůtu od doručení oznámení k uplatnění námitek účastníků a stanovisek dotčených orgánů. Dne 22. 10. 2014 doručila žalobkyně stavebnímu úřadu své námitky, které uvedla takto: „*Obec Libeř, jako účastník, uplatňuje v zahájeném řízení námitku, v zákonné lhůtě 15 dnů od doručení oznámení, podle § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) k projektové dokumentaci, která je přílohou žádosti o vydání společného územního a stavebního povolení, kterou podal dne 15. 8. 2014 (...)*“. Poté uvedla, že nesouhlasí s projektovou dokumentací a že záměr stavebníka je v rozporu s územním plánem i stanoviskem zpracovatele tohoto územního plánu. Jako důvod námitek uvedla ochranu zájmů obce podle § 89 odst. 4 stavebního zákona.

Stavební úřad dne 25. 11. 2014 pod č. j. 4859/14, sp. zn. SU/3353/14/Lr/U2, vydal rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu. V odůvodnění rozhodnutí se stavební úřad vyjádřil k námitkám žalobce mimo jiné tak, že „*ve smyslu § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon) není obec Libeř účastníkem řízení, neboť nejsou dotčena její vlastnická práva nebo práva založená smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo práva odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.*“ K rozporům s územním plánem uvedl, že navrhovaný záměr vyhovuje podmínkám platného územního i regulačního plánu a odkázal na vyjádření Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování, ze dne 12. 8. 2014, č. j. MUCE 44670/2014 OUP. Základní hmotové řešení stavby vychází ze základního tvaru vesnického domu – obdélný půdorys se šikmou sedlovou střechou s podélnou orientací stavby vzhledem k uliční čáře s ohledem na stávající terénní konfiguraci (podélná osa orientovaná souběžně s vrstevnicemi) i okolní stávající zástavbu. Jedná se o jednu kompaktní stavbu zahrnující i garáž, celkový výraz stavby je moderní včetně použitých materiálů a odpovídá soudobým požadavkům na bydlení zcela v souladu s požadavky regulačního plánu. Žalobkyně podle něj ani nedoložila, jakým způsobem má záměr odporovat regulačnímu či územnímu plánu, navíc stanovisko zpracovatele územního plánu není pro stavební úřad závazné. Konečně svým charakterem obdobné stavby již stavební úřad povolil stavebníkům H. a K. D., přičemž žalobkyně tyto stavby označila za souladné s územním plánem.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které v podstatné části opřela o důvody obsahově shodné se současnými žalobními body.

Žadatel s vyjádřením k odvolání ze dne 8. 1. 2015 předložil novou verzi PNP, včetně grafické přílohy s odůvodněním, že původně v dokumentaci založená verze byla chybným výtiskem a že PNP se nachází pouze na pozemku žadatele, což ostatně odpovídá i výroku rozhodnutí stavebního úřadu, který stavbu umísťuje jen a pouze na pozemek parc. č. . Podotkl též, že samotný stavební pozemek byl vymezen regulačním plánem, který nahradil vydání územního rozhodnutí o dělení a zcelování pozemků. Žadatel také namítl, že žalobkyně neuvedla, v čem spatřuje rozpor s vydaným územním plánem a regulačním plánem, který územní plán zpodrobňuje. Vyjádřením zpracovatele územně plánovací dokumentace a Stavebními podmínkami pro území obce Libeř zveřejněnými na webových stránkách žalobkyně pak není vázán, neboť nejde o závazné dokumenty.

Dne 19. 2. 2015 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni patrně doručeno

dne 2. 3. 2015 (doručenka není součástí předloženého správního spisu, žalobkyně nebyla uvedena v rozdělovníku, k uvedenému dni je však vyznačena právní moc a rukou je připsáno, že uvedeného dne mělo být doručeno do datové schránky).

Procesní aspekty řízení

Krajský soud v Praze v návaznosti na shora uvedené konstatuje, že neměl pochybnosti o žalobní legitimaci žalobkyně ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předně je nutné zdůraznit, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí dispoziční zásada. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu [k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, z poslední doby např. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42, oba dostupné na www.nssoud.cz]. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63).

Posouzení soudu

K žalobnímu bodu 1)

Správní orgán má povinnost zkoumat podání dle jeho obsahu (§ 37 odst. 1 správního řádu). Odkaz žalobkyně na § 114 stavebního zákona je patrně reakcí na poučení ve výzvě z 8. 10. 2014, která toto ustanovení (na rozdíl od § 89 stavebního zákona) zmiňuje jako zákonný podklad pro uplatňování námitek ze strany účastníků řízení. Z podání žalobkyně je pak zřejmá obecná námitka nesouladu záměru s územním plánem. Soud považuje konstatování stavebního úřadu v odůvodnění jeho rozhodnutí „ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona není žalobkyně účastníkem“ za nepřesné. Ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona neřeší účastenství (to upravuje § 109 stavebního zákona), nýbrž podmínky, za nichž může účastník uplatnit tam specifikované námitky. Navíc soud upozorňuje, že žalobkyně je oprávněna k námitkám dle § 114 stavebního zákona z titulu účastenství ve stavebním řízení podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona jako vlastník přímo sousedícího pozemku, neboť její vlastnické právo zjevně může být navrhovanou stavbou dotčeno.

Vzhledem k tomu, že se stavební úřad s námitkou obce i přes toto konstatování věcně vypořádal (k tomu srovnej níže bod 2) a žalovaný její odvolání věcně projednal, nemá ovšem uvedená vada jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Napadený závěr žalovaného, že se stavební úřad zabýval všemi námitkami žalobkyně, je v souladu s obsahem odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Soud tedy považuje první žalobní bod za nedůvodný.

K žalobnímu bodu 2)

Žalobkyně blíže nesoulad záměru s územním plánem nespecifikovala, pouze uvedla obecně rozpor s požadavky územního plánu a konstatovala, že stavba rodinného domu architektonickým a projektovým řešením nenavazuje na okolní venkovskou zástavbu. V čem

konkrétně stavba na okolní venkovskou zástavbu nenavazuje, však žalobkyně nekonkretizovala (zda svým členěním, půdorysnými parametry, barevným řešením nebo snad materiálovým provedením). Stejně obecná byla tato námitka i v řízení před stavebním úřadem a posléze před žalovaným. Není tak zřejmé, jaký rozpor by měl soud řešit. Odkazuje-li žalobkyně na společná jednání se stavebním úřadem, jejich obsah, ani to, že by se taková jednání uskutečnila, správní spis nezachycuje a žalobkyně je také ničím nedokládá. Za daného stavu tedy soud jen může poukázat na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, které podrobně popisuje, proč podoba stavby z hlediska architektonického (projektového) ztvárnění do území zapadá.

Soud dává zapravdu žalobkyni jen v tom, že regulační plán v tomto konkrétním případě nenahrazuje územní rozhodnutí (s výjimkou rozhodnutí o dělení a zcelování pozemků), to však na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá žádný vliv. Ostatně právě proto bylo ve věci vedeno společné řízení a nikoliv jen řízení stavební. Dále je třeba podotknout, že regulační plán je pozdějšího data než územní plán a je jeho konkretizací, proto posouzení souladu stavby s regulačním plánem je logicky i posouzením jejího souladu s územním plánem, ledaže by regulační a územní plán nebyly souladné, což však žalobkyně nenamítá. Nadto v jakých směrech má stavba navazovat na okolní zástavbu, stanoví žalobkyni odkazovaný územní plán jen zcela nekonkrétně, konkretizace je obsažena skutečně až v regulačním plánu na str. 7 v 1. podmínce prostorového uspořádání, přičemž z těchto hledisek také správní orgány námitku správně posuzovaly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k souladu záměru s územně plánovací dokumentací uvedl (obdobně jako již stavební úřad), že základní hmotové řešení stavby vychází ze základního tvaru vesnického domu - obdélný půdorys se šikmou sedlovou střechou s podélnou orientací stavby vzhledem k uliční čáře, souběžně s vrstevnicemi i okolní zástavbou. Celkový výraz stavby je dle žalovaného moderní (včetně použitých materiálů), což zcela respektuje požadavky regulačního plánu. Žalovaný rovněž poukázal na vyjádření Městského úřadu Černošice, odboru územního plánování ze dne 12. 8. 2014, č. j. MUCE 44670/2014 OUP, podle kterého navrhovaný záměr vyhovuje podmínkám platného územního i regulačního plánu.

S těmito závěry vzhledem k chybějící konkretizaci námitky žalobkyně (obsah a kvalita žaloby nutně předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, obdobně to přitom platí pro vztah mezi formulací námitky a formulací jejího vypořádání ve správním rozhodnutí) se soud ztotožňuje, neboť z parametrů stanovených regulačním plánem stavba zachycená v projektové dokumentaci zjevně nevybočuje, byť svým moderním vzhledem a materiálovým provedením není v dílčích charakteristikách úplně srovnatelná s místní tradiční zástavbou. Nejedná se však o odlišnosti takové, které by soud s ohledem na časovou odlišnost doby vzniku srovnávaných staveb a umístění stavby na okraji obce v nově zastavovaném území (při dodržení žalovaným zmíněných parametrů) musel považovat za přehnaně modernistické a narušující nezbytnou míru souladu nově vznikající zástavby obce se zástavbou stávající. Rozhodně není pravdivé tvrzení žalobkyně, že souladem s územním plánem se žalovaný nezabýval. Tento žalobní bod je proto také nedůvodný.

K žalobnímu bodu 3)

Soud souhlasí s žalobkyní, že popsaný postup žalovaného - nahrazení části dokumentace tvořící obsah správního spisu, aniž by o změně byla žalobkyně informována, je vadou řízení. Žalovaný porušil § 36 odst. 3 s. ř. v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který garantuje účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí. Žalobkyně totiž byla připravena o možnost se s tímto podkladem (údajně opraveným výkresem) seznámit a tím i o možnost vůči němu uplatnit případnou argumentaci.

Žalobkyně přitom byla účastníkem řízení jak z hlediska územního řízení (srov. § 85 odst. 1 stavebního zákona), tak i z hlediska stavebního řízení [srov. § 109 písm. e) stavebního zákona] a mohla tedy v tomto směru argumentaci uplatňovat.

Aby však mohl soud napadené rozhodnutí zrušit, není dostačující pouhá existence porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, nýbrž soud musí také vždy zkoumat, zda tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Teprve jsou-li obě tyto podmínky splněny současně, soud je oprávněn a zároveň povinen rozhodnout podle uvedeného ustanovení a správní rozhodnutí bez jednání rozsudkem zrušit.

V této souvislosti soud musí poukázat na ustanovení § 89 odst. 1 a § 112 odst. 1 stavebního zákona, v nichž je jak pro územní řízení, tak i pro stavební řízení zakotvena koncentrační zásada. K námitkám žalobkyně uplatněným po uplynutí lhůty k podání námitek se již dále nepřihlíží. Pozdější námitky tak nemohou být z logiky věci přípustné ani v řízení před soudem. V tomto směru se právní úprava neliší od úpravy obsažené v předchozím zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „starý stavební zákon“) a je aplikovatelná i související judikatura správních soudů. Je však nutno doplnit, jak již judikoval Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94-87, publikovaném v časopise pod č. 619/2000 Soudní judikatury (ASPI a.s.), číslo vydání (svazku) 2, ročník 2000, že „koncentrační zásada v řízení o povolení stavby ... má omezené užití v tom smyslu, že porušení kogentního právního předpisu hmotného nebo procesního práva v řízení nesmí správní orgán přejít již z úřední povinnosti. Je-li námitka účastníka, poukazující na porušení takového právního předpisu, učiněna v průběhu řízení jeho účastníkem i po uplynutí lhůty k námitkám stanovené, nemůže ji správní úřad odmítnout jako opožděně podanou, ale musí se jí věcně zabývat“.

V této souvislosti je nicméně třeba ve shodě se žalovaným konstatovat, že ustanovením § 11 odst. 1 požární vyhlášky zezávazněná ČSN 73 0802 přesah požárního prostoru na sousední pozemek výslovně nezakazuje, neboť v čl. 10.2.1 jen stanoví, že požárně nebezpečný prostor nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství (např. do ulice, parku, prostoru vodních ploch). Tuto pasáž ČSN přitom vykládá Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru, jakožto odborný garant dané problematiky tak, že „výraz „nemá zasahovat“ uvedený v čl. 10.2.1 ČSN 73 0802 chrání zájmy vlastníků sousedních pozemků, které by mohly být přesahem požárně nebezpečného prostoru znehodnoceny, a zároveň umožňuje realizaci takových staveb tam, kde nemůže dojít k omezení práv budoucích stavebníků na sousedních pozemcích. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že se nejedná o „zákaz“ vyplývající ze zákona, ale o doporučení.“ (citace převzata z <http://www.ckait.cz/content/presah-pozarne-nebezpecneho-prostoru-nad-cizi-pozemek>). Dříve platný absolutní zákaz stanovený v § 17 odst. 5 vyhlášky č. 37/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění účinném do 25. 8. 2009 byl tudíž k uvedenému datu zrušen.

Pokud by se tedy případně i ukázalo, že původní výkres byl z hlediska požadavků technické normy správný a PNP přesahoval na sousední pozemek žalobkyně, samo o sobě by to nezákonnost neznamenalo. V tomto směru tedy žalobní bod odpovídá tzv. občanskoprávní námitce, kterou je stavební úřad v zájmu prevence potenciálních imisí přesahujících míru přiměřenou místním poměrům povinen posoudit, jen je-li včasná. Takovou námitku však bylo možné vznést pouze ve lhůtě stanovené ve výzvě stavebního úřadu, zde ve výzvě ze dne 8. 10. 2014, neboť nesouhlas s přesahem PNP na pozemek souseda není námitkou porušení kogentní právní normy. Tatáž koncentrační lhůta pak platí i pro žalobkyni coby obec, která je v pozici účastníka, který je nadán pravomocí hájit veřejné zájmy a zájmy občanů dle § 89 odst. 4 stavebního zákona.

Žalobkyně však takový argument vznesla poprvé až v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 11. 2014, tj. daleko po uplynutí stanovené lhůty 14 dnů. Takovou námitkou se tak nemohl zabývat stavební úřad, pro její opožděnost nebyl povinen se jí zabývat žalovaný a není věcně projednatelná ani soudem. Za daných okolností tedy záměna výkresu PNP, kterou mělo být odstraněno nesprávné zakreslení PNP přesahující i na soudní pozemky na severozápadě, nemohla mít dopad na právo žalobkyně vznášet námitky proti přesahu PNP, neboť v zákonem stanovené propadné lhůtě odpovídající námitky žalobkyně neuplatnila a v době odvolacího řízení již právem vznést takové námitky nedisponovala.

Přesto však je nutné napadené rozhodnutí zrušit, neboť je mu třeba vytknout, že nepromítlo opravu výkresu zachycujícího PNP do částečně zrušujícího výroku, jímž by z výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu odstranilo předposlední odrážku uvádějící, že „[PNP] *od stavebního objektu přesahuje na severozápadní straně hranici stavebního pozemku.*“ V důsledku toho byl založen vnitřní rozpor mezi částí III. bodem 1 výroku rozhodnutí stavebního úřadu ukládajícím umístění stavby v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí zakreslující mj. i vlivy stavby na okolí a právě zmíněnou předposlední odrážkou části II. výroku téhož rozhodnutí. Tuto vadu přitom není možné napravit postupem podle § 70 správního řádu vydáním opravného rozhodnutí, jak v rámci žaloby zmínila žalobkyně, neboť se nejedná o nesprávnost zřejmou, která by vycházela ze stávajícího obsahu podkladů ve správním spise. Obiter dictum lze v této souvislosti také podotknout, že související odvolací námitka žalobkyně poukazující na nejasný rozsah omezení sousedních pozemků přesahem PNP v rozhodnutí stavebního úřadu byla trefná, neboť v zájmu srozumitelnosti rozhodnutí bylo oprávněné očekávat, že údaj o přesahu PNP bude obsahovat i specifikaci parcelních čísel dotčených sousedních pozemků.

Třebaže uplatněné žalobní body jsou v převážné míře nedůvodné, žalobní bod namítající procesní chyby při doplnění podkladů pro stanovení rozsahu PNP odhalil zásadní procesní vadu spočívající po doplnění podkladů rozhodnutí ve vnitřní rozpornosti výroku rozhodnutí stavebního úřadu, resp. potvrzujícího výroku napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění, což lze kvalifikovat jako nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S ohledem na uvedené proto soud napadené rozhodnutí zrušil i bez nutnosti nařizovat jednání.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci plně úspěšná, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v soudních poplatcích zaplacených z podané žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4.000,- Kč (3.000,- Kč + 1.000,- Kč), dále v odměně advokáta za poskytnuté úkony právní služby po 3.100,- Kč a v náhradě hotových výdajů vynaložených v souvislosti s těmito úkony. Právní zástupce poskytl žalobkyni tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika. Odměna za zastoupení tak činí celkem 9.300,- Kč (3x 3.100,- Kč), k tomu je třeba připočíst náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za tři úkony právní služby ve výši 900,- Kč (3 x 300,- Kč). Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů; odměna advokáta tak činí 12.342,- Kč. Celkem žalobkyni na nákladech řízení 16.342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Alena Lébllová